

ABY BOLA FARNOSŤ CIRKVOU

Požiadavka – tri nevyhnutné podmienky – ako to riešili rehoľníci? – ako to vyriešime my?

V minulej úvahe sme dospeli k jednoznačnému záveru, že byť spasený (= zbožštený) znamená mať Kristovu identitu (som syn/ dcéra Boha, atď.) a milovať Kristovou láskou, ktorá nie je ničím iným, než Trojičnou láskou Boha, tvoriacou Trojičnú jednotu všade tam, kde je. A z nej sa potom rodí Cirkev, jednotou Otca, Syna a Duchu Svätého zhromaždený, zjednotený ľud, ako hovoril sv. Cyprián Kartáginský a opakuje II. vatikánsky koncil. Ako to ale urobiť? Na to je potrebné splniť tri zásadné podmienky:

1. ZÁVÄZNOŠŤ (porov. úvaha 366): Cirkev, farnosť, to je rodina – a rodina je podstatne založená na záväznosti. Záväzok sa pritom netýka iba nejakých *prác*, či *aktivít*: zaväzujem sa, že poupratujem, navarím a raz týždenne pôjdem s deťmi na vychádzku. To je záväzok možno operky, ale nie matky. Matka sa nezaväzuje k nijakej určitej aktivite, ale zaväzuje sa manželovi a deťom, že tu bude pre nich, že zasväťí svoj život láske, ktorá podľa Johna Powella znamená byť pre druhého *oporou*, niekým, na koho sa môže spoľahnúť, kto je pri ňom, pre neho, s ním, komu záleží na jeho blahu a berie to ako svoj záväzok, povinnosť lásky a otázku vernosti. A potom túto lásku prejavuje tým, že je pre druhých *povzbudením* a ideálne aj vzorom a *inšpiráciou* k tomu, aby aj sami rástli, stávali sa stále viac a viac samostatnými, zrelými, dospelými, stále lepšími, dokonalejšími, šťastnejšími, svätejšími a naplnenejšími ľuďmi a kresťanmi. A nakoniec ich *vyzýva*: „Tak poďme! Urobme to! Neboj sa, som s tebou! Ak uspeješ, budem sa celým srdcom radovať z Tvojho úspechu! A ak by náhodou nie – tak sa neboj, som s Tebou, zdvihne sa a pôjdeme do toho znovu a zase spoločne!“

2. a 3.: PRIESTOR a ČAS. Aby sme takto mohli s niekým žiť, musíme s ním byť aj fyzicky spolu a tráviť dostatok času, aby sme si navzájom mohli takto slúžiť a aby medzi nami skutočne nastala jednota, v ktorej budeme akoby jednou bytosťou, budeme dokonale poznať jeden druhého, dokonale si rozumieť, dokonale sa podporovať a povzbudzovať na ceste k svätosti a dokonalosti v láske a tak. Čiže nie je v našich silách žiť takúto jednotu s niekým na Novej Guinei, pretože sme od seba ďaleko a spolu nežijeme. Ale ani vo farnosti nedokážeme žiť túto jednotu so 600 farníkmi, pretože nemáme dostatok času, deň nemá dostatok hodín na to, aby sme všetkým venovali čas potrebný na to, aby takáto jednota a zdieľanie životov vzniklo.

Pravda je, že v skutočnosti to dokážeme najviac ak tak s 12 inými ľuďmi okrem našej vlastnej rodiny. To je naše psychologické maximum. V Nebi budeme mať, povedané po ľudsky, celú večnosť na to, aby sme túto jednotu tvorili všetky milióny, či miliardy spasených ľudí. Ale tu, na zemi, sú naše možnosti veľmi obmedzené!

A to je aj cesta, ako túto jednotu vo farnosti žiť. Otcovia biskupi v pastierskom liste i októbra 2004 hovoria: „*Farnosť sa má a môže stať spoločenstvom spoločenstiev detí, mládeže, rodín a ďalších angažovaných skupín veriacich.*“ Nadväzujú tak na blahej pamäti sv. Jána Pavla II., ktorý takisto píše: „*Aby sa všetky tieto farnosti stali živými kresťanskými spoločenstvami, musia sa dotýčať miestne authority starať o to, aby ... rástli malé bázové spoločenstvá, nazvané aj živé spoločenstvá, v ktorých veriaci vzájomne môžu hlásať Božie Slovo a môžu byť činnými v službe a v láske.*“ (Christifideles laici 26). Pápež to hovorí jasne:

Alebo farnosť bude takýmto „spoločenstvom malých spoločenstiev“, v ktorých jediných dokážeme tri, štyri rodiny, či jednotlivci, spolu tých dvanásť-pätnásť ľudí, skutočne žiť opravdivú Trojičnú jednotu Cirkvi a byť tak „*opravdivými skonkrétneniami cirkevného communia*“ (Chl26) a budeme Cirkvou; alebo ich nevytvoríme a potom neexistuje spôsob, ako bez nich túto jednotu lásky žiť a bez nej nie sme Cirkvou! Sme možno zhromaždením nábožných ľudí, ale nie Cirkvou. Bodka!

Preto už prvá Cirkev v Jeruzaleme žila ako spoločenstvo malých spoločenstiev: 3000-ová farnosť („*a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší*“ (Sk 2,41 SSV)), ale žijúca po domoch v malých komunitách: „*po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm*“ (Sk 2,46 SSV). Takto formoval Cirkev aj sv. Pavol, ktorý niektoré tieto *bázové spoločenstvá* spomína vo svojich listoch a neváha ich nazývať *cirkvami*, napríklad: „*Pozdravujte Prisku a Akvilu, ... Pozdravte aj cirkev v ich dome*“ (Rim 16,3-5 SSV); „*Pozdravte bratov v Laodicei aj Nymfu a cirkev v jej dome*“ (Kol 4,15 SSV); „*Pavol, ... milovanému Filemonovi, ... a cirkvi, ktorá je v tvojom dome*“ (Flm 1,1-2 SSV), atď.

Podobne to vidíme aj u rehoľníkov, napríklad aj benediktínov, ktorí nás virtuálne tento mesiac sprevádzajú: Obrovský rád, ktorý zmenil tvárnosť Európy, žil roztrúsený v malých komunitách – na vrchole rozmachu mal v Európe 37 000 kláštorov! – v ktorých sa ich členovia rehoľnými sľubmi zaväzovali nielen k chudobe, čistote, poslušnosti, ale aj k *stabilite*, čiže k tomu, že až do smrti ostanú v tomto svojom kláštore, v jeho komunite, neodídu do iného kláštora, ale budú verní láske týmto konkrétnym bratom v konkrétnom spoločenstve.

Benediktíni si na svojich opátstvach, samozrejme, vytvorili ideálne podmienky na uskutočnenie tejto jednoty lásky. My v takých ideálnych podmienkach nežijeme. Ale napriek tomu **sme povolani žiť tú istú dokonalosť a jednotu tej istej Trojičnej lásky v tej istej rodine Cirkvi s tou istou záväznosťou jeden voči druhému.** Cesta k tomu vedie práve cez malé farské spoločenstvá, v ktorých prijmeme jeden voči druhému – či ako jednotlivci, či ako manželia a rodiny – a spoločne voči farnosti *záväzok* lásky, vernosti, oddanosti. Tak, ako hovorí Hans Buob: „*Cílem skupiny je však závazné spoločenství, nikoli hromada suchých kostí, jakými často býváme, rozházených kostí povalujících se jen tak po pláni, jak je viděl prorok Ezechiel. ... Intenzivní základní modlitební skupina musí stát v naprosto pevné jednotě. Úplně stačí, tvoří-li ji pouze dva lidé – avšak v jednotě. Oni pak musí chápat celý svůj modlitební život vždy jako službu pro budování celého těla, v žádném případě tedy jako soukromé uspokojování svých potřeb. ... Zde můžeme velice snadno rozlišit, podobá-li se skupina průchozímu bufetu nebo jde-li o opravdivé životní spoločenství, závazné spoločenství věřících, kteří jsou skutečně jedno v Kristu a mohou se na sebe navzájem spolehnout. ... Je nutné a rozhodující, abychom se ve farních spoločenstvích i modlitebních skupinách stávali závaznými spoločenstvími - i kdyby mělo jít nejprve o dva nebo tři lidi. Závaznost znamená vždy také život v jednotě: abych i v týdně myslel na druhé, aby mi druhí byli důležitější než já sám sobě.*“ (Hans Buob).

Váš Inky.